

Arrest

nr. 211 684 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan verzoekster op 27 juni 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOOTERE, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 18 december 2017 dient verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 mei 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 211 683 van 26 oktober 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 3 mei 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 december 2017 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2017 werd ingediend door:

*A., L. R. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te K. (...) op (...).1952
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar het feit dat haar dochter, mevrouw H. N. (...), en haar schoonzoon, de heer G. G. (...), de Belgische nationaliteit hebben en zij beroept zich hierdoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar dochter en diens gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verderop dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er opgemerkt dat haar dochter er voor koos om zonder betrokkene naar België te reizen en betrokkene opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Zo kwam haar dochter in 2007 naar België terwijl betrokkene pas eind 2017 naar België is gekomen. Betrokkene leefde aldus 10 jaar gescheiden van haar dochter zodat er niet dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.

Verder verklaart betrokkene dat zij geen financiële middelen heeft in het land van herkomst om daar te wachten tot de Belgische autoriteiten een beslissing nemen over haar aanvraag aangezien zij slechts over een klein pensioen beschikt. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij tevens verklaart dat zij in haar land van herkomst reeds lang ten laste was van het gezin van haar dochter. Deze verklaring staft zij door het voorleggen van documenten waaruit blijkt dat haar schoonzoon, die als zelfstandige werkt, op regelmatige basis geld heeft overgemaakt. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat het gezin van haar dochter haar niet (tijdelijk) verder ten laste kan nemen door opnieuw op regelmatige basis geld over te maken.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen familieleden meer heeft in het land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat, aangezien betrokkene ruim 65 jaar in Rusland verbleef, het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene legt geen bewijzen voor die het tegendeel aantonen. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene geen familieleden meer zou hebben in het land van herkomst kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart tevens dat zij een medische problematiek heeft en dat een aanvraag art. 9ter binnenkort zal worden ingediend. Betrokkene legt bij onderhavige aanvraag geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor haar omwille van de medische problematiek onmogelijk is om te reizen en (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot- verblijf in te dienen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 19.03.2018 inderdaad een aanvraag art. 9ter indiende, doch deze aanvraag werd op 02.05.2018 ongegrond bevonden. De medische elementen werden bijgevolg reeds uitvoerig onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter maar niet weerhouden. Verder beweert betrokkene dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene Russische medische attesten voorlegt. Betrokkene bewijst hiermee dat zij reeds een medische problematiek had in haar land van herkomst en daar ook voor opgevolgd werd. Aangezien betrokkene pas eind 2017 naar België kwam, kunnen we dus stellen dat zij toch iemand in haar land van herkomst moet hebben gehad die een eventuele verzorging van betrokkene op zich nam. Opnieuw dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen van het tegendeel voorlegt. Ook hier geldt weer dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere vermelding dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel feit van harenwege kent dat in strijd is met de openbare orde of de nationale veiligheid in België of een ander land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)"

Op 3 mei 2018 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)
Mevrouw,

Naam, voornaam: A., L. R. (...)
geboortedatum: (...).1952
geboorteplaats: K. (...)
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

2.1. Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikelen 3 van het EVRM

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekster een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekers van mening zijn dat ze in haar land van herkomst geen gezinsleven en geen familieleden zou hebben en geen gepaste medische behandeling kan krijgen.

Verzoekster vraagt hierbij een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden (artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster is afkomstig uit de Russische Federatie. Ze kwam onlangs in België op bezoek bij haar dochter mevrouw H. N. (...), van Belgische nationaliteit, geboren te Jerevan op 24 april 1980 en haar echtgenoot de heer G. G. (...), geboren te e. (...) op (...) 1979, tevens van Belgische nationaliteit.

Die laatste werkt als zelfstandige en heeft voldoende inkomsten om de moeder van zijn echtgenote ten laste te nemen.

De terugkeer van verzoekster is zeer moeilijk omwille van het feit dat haar volledige gezin momenteel in België woont.

Verzoekster heeft tevens geen familieleden in het land van herkomst die aan haar in geval van haar terugkeer effectief kunnen helpen.

Haar gezondheidstoestand is bovendien zeer slecht. Een aanvraag uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd immers ontvankelijk verklaard.

Verzoekster heeft tevens geen financiële middelen in het land van herkomst om daar te wachten tot de Belgische autoriteiten een beslissing nemen over haar aanvraag.

Ze was al lang ten laste van het gezin van haar dochter N. (...) en kreeg in de Russische Federatie enkel maar een klein pensioen.

Verzoekster zal nog proberen om bewijzen te ontvangen van het land van herkomst dat ze in geval van haar terugkeer aldaar alleen zou zijn.

Er is momenteel niemand in het land van herkomst van verzoekster om voor haar te zorgen aldaar.

Verzoekster wordt echter steeds ouder en haar verblijf als alleenstaande in de Russische Federatie zou moeilijker en moeilijker zijn.

Artikel 8 van het EVRM is derhalve duidelijk van toepassing.

De kern van haar privé en gezinsleven bevindt zich momenteel in België.

Het gaat in casu over voeging van verschillende elementen die in totaal de regularisatie van het verblijf van verzoekster kunnen rechtvaardigen.

De echtgenoot van haar dochter werkt momenteel als zelfstandige en heeft voldoende inkomsten om te vermijden dat het gezin ten laste van sociale zekerheid zou vallen.

De bewijzen van zijn inkomsten bevinden zich normaal gezien in het administratief dossier.

Haar echtgenoot heeft momenteel vast werk en vast verblijf in België.

Deze buitengewone omstandigheden verhinderen dat verzoekster een visum voor lang verblijf in België gaan aanvragen in haar herkomstland.

Verzoekster wou graag verder in België te verblijven met haar dochter N. (...) en haar echtgenoot G. (...).

Verzoekster heeft tevens medische problematiek in haar hoofde.

Verzoekster heeft diabetes graad II, arteriële hypertensie en andere aandoeningen vermeld in de toegevoegde medische documenten.

De voorziene duur van de medische behandeling is levenslang.

Wat de beschikbaarheid, continuïteit en toegankelijkheid van de vereiste behandeling van de ziekte in Georgië betreft, is het daar zeer moeilijk om de nodige te krijgen.

Het is duidelijk dat verzoekster in het land van herkomst riskeert dat ze geen of een niet-systematische behandeling krijgt. Het is zonder twijfel zeer gevaarlijk voor haar - patiënten die aan een zware ziekte lijdt.

Zij heeft bovendien niemand in het land van herkomst om voor haar te zorgen.

De meeste Russen (verzoeker en haar partner inbegrepen) zijn bovendien absoluut niet in staat om de nodige medische behandeling te betalen omdat het inkomensniveau van de bevolking zeer laag ligt.

Er bestaat geen adequate behandeling voor deze ziekte in het land van herkomst

Minstens is deze behandeling niet toegankelijk voor verzoekster gelet op haar lagere inkomsten.

Verzoekster gaat bijgevolg niet akkoord met de bestreden beslissing en dient derhalve het huidig beroep in.

Alsmede is er voor verzoekster geen enkel sociaal vangnet in haar land van herkomst.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekster naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekster naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikelen 8 en 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op privé- en gezinsleven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekster naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Dat het BGV is niet gemotiveerd. Het is tevens zeer moeilijk te begrijpen waarom verzoekster 30 dagen krijgt om het land te verlaten.

Dat de situatie van verzoekster die zeer moeilijk is was niet goed begrepen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat alle elementen van het dossier duiden dat de situatie van verzoekster complex is en haar toestand dient daarom te worden geregulariseerd.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekster (eerder uiteengezet).

En voornamelijk met het feit dat verzoekster geen financiële middelen heeft en kan hoge medische kosten in het land van herkomst niet dragen.

Verzoekster houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Het enige middel voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de Wet van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikelen 3 van het EVRM

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een korte theoretische uiteenzetting in verband met het zorgvuldigheidsbeginsel waarna men in principe de motivering voor het bestaan van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel herhaalt.

De bestreden beslissingen zouden aan verzoekende partij een leven in België ontzeggen. Verzoekende partij wijst er op dat haar volledige gezin aanwezig zou zijn in België en dat er geen familieleden in haar land van herkomst aanwezig zouden zijn die haar een terugkeer zouden kunnen helpen. Voorst verwijst men naar een slechte gezondheidstoestand waarvoor de aanvraag tot machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend werd.

De kern van haar privé –en gezinsleven zou zich in België bevinden waardoor de bepalingen van artikel 8 van het EVRM van toepassing zouden zijn. Bovendien meent men te kunnen spreken van buitengewone omstandigheden die een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België zouden toestaan. De echtgenoot van de in België verblijvende dochter van verzoekende partij zou hier een definitief verblijfsrecht hebben en voldoende middelen hebben om het gezin met inbegrip van verzoekende partij te onderhouden.

2. Vervolgens verwijst verzoekende partij naar de medische gegevens die aanleiding gaven tot de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zouden ondersteunen waaruit men vervolgens verwijst naar de mogelijkheden van schending van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM vermits er onder andere geen beschikbaarheid van zorgen zou zijn in het land van herkomst en er geen sociaal vangnet in het land van herkomst zou zijn.

3. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten is men van oordeel dat dit niet correct of minstens onvoldoende gemotiveerd zou zijn en dat het voor verzoekende partij niet te begrijpen zou zijn waarom een termijn van dertig dagen toegekend werd om België te verlaten.

Kortom, de bestreden beslissingen zouden geen rekening gehouden hebben met de bijzondere individuele situatie van verzoekende partij.

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁵

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.⁶

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. Bij de huidige beslissing is geen sprake van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, doch wel van artikel 9bis van dezelfde wet.

3. Verzoekende partij diende een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en is van oordeel dat er sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden in haar geval die haar zouden toelaten een dergelijke aanvraag tot machtiging tot verblijf bij uitzondering in België in te dienen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt vervolgens dat:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, waarbij:

Ten eerste, wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: er nagegaan wordt of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

Ten tweede en wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, dient de vraag gesteld te worden of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Voor beide aspecten beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.⁷

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoekende partij moet klaar en duidelijk in haar aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong of gewoonlijk verblijf heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Naast de elementen inzake haar familie en gezondheidstoestand die werden ingeroepen en waarvoor verwerende partij verwijst naar de weerlegging hierna, haalde verzoekende partij nog aan dat zij geen feiten pleegde die de nationale veiligheid of openbare orde aantastten. De bestreden beslissing herhaalt hierbij echter dat op dit vlak: “Tot slot wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel fait van harenwege kent dat in strijd is met de openbare orde of de nationale veiligheid in België of een ander land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Ook op dit vlak is er bijgevolg op geen enkele wijze sprake van buitengewone omstandigheden.

4. Verzoekende partij werpt bovendien bij een grondige lezing van het verzoekschrift nog de schending op van het artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.⁸

Het bestaan van een privé –of gezinsleven wordt in de feiten beoordeeld.⁹

Concreet bewijst verzoekende partij onvoldoende, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van een privé-of gezinsleven.

Verzoekende partij baseert zich op een gezinsleven met haar in België verblijvende dochter en schoonzoon die alhier legaal verblijf zouden hebben en over de nodige financiële middelen zouden beschikken om voor de kosten van onderhoud van verzoekende partij op te komen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.¹⁰

Verzoekende partij toont geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan tussen haarzelf en haar dochter en/of schoonzoon. Evenmin wordt aangetoond dat verzoekende partij, als ouder, een betekenisvolle zorgdragende rol speelt in het leven van het kind, zodat er geen sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.¹¹

Het gezinsleven is alleszins niet aangetoond.

Het feit dat verzoekende partij slechts tien jaar nadat haar dochter in België verblijft, een aanvraag tot machtiging tot verblijf indient, is een bijkomende illustratie dat er geen sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen beiden.

Vermits het privé –of gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er evenmin sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede en met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, wijst verwerende partij er op dat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven, vastgelegd in artikel 8, lid 1, EVRM uitdrukkelijk kan worden beperkt door de Verdragsluitende Staten middels lid 2 van hetzelfde artikel. De wet van 15 december 1980 is een Politiewet die overeenstemt met de voorzieningen van dit lid, hieruit volgt dat de toepassing op zich van deze wet geen schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengt. Deze bepaling staat de verdragsluitende Staten toe de erkenning van het recht op privé- en gezinsleven te onderwerpen aan politieformaliteiten. Inderdaad, het principe blijft dat Staten het recht behouden om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren, en Staten zijn dus bevoegd om te dien einde voorwaarden vast te stellen. Artikel 8 EVRM verzet zich er dus niet tegen dat Staten voorwaarden vastleggen voor de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied.

Bovendien, de verplichting opgelegd door artikel 9 bis Vreemdelingenwet, om het verzoek in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, is in beginsel een evenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van de vreemdeling, nu deze slechts een formaliteit oplegt die een tijdelijke scheiding van zijn Belgische omgeving noodzaakt, onder voorbehoud van de beslissing over de gegrondheid van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden.¹²

Daarentegen, met betrekking tot de proportionaliteit, zo streng de gevolgen van een voortijdige scheiding kunnen zijn voor degenen die naar een verblijf streven, kunnen zij niet worden beschouwd als disproportioneel ten aanzien van het nagestreefde doel door de wetgever wanneer de aanvrager zijn relaties in een illegale situatie tot stand heeft gebracht, zodat zij niet onwetend kon zijn van het precair karakter ervan.¹³

Het Arbitragehof (heden Grondwettelijk Hof) heeft in haar arrest nr. 46/2006 van 22 maart 2006 eveneens geoordeeld dat « Door een niet-E.G.-vreemdeling wiens visum verstreken is en die is gehuwd met een niet-E.G.-onderdaan die is toegelaten tot het verblijf in België, te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren om de vereiste machtiging aan te vragen, doen de in het geding zijnde bepalingen evenmin op onevenredige wijze afbreuk aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven van die vreemdeling en vormen zij geen inmenging die niet kan worden verantwoord door de motieven van algemeen belang vervat in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Een dergelijke inmenging in het privé- en gezinsleven is immers bij wet bepaald en kan met het oog op het verkrijgen van de vereiste machtiging slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengen die geen verbreking van de banden tussen de betrokkenen impliceert.»¹⁴

In onderhavig geval volgt uit de eerste bestreden beslissing dat de elementen van privé- en gezinsleven, alsmede de naleving van artikel 8 EVRM ingeroepen door verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag, wel degelijk in overweging werden genomen door verwerende partij die, terecht, weigerde er een buitengewoon karakter aan te verlenen. Verzoekende partij, die zich tot het opsommen van de beweerde bijzondere omstandigheden beperkt, blijft in gebreke in concreto, het onredelijke of disproportioneel karakter van de inmenging aan te tonen.¹⁵

Het kan herhaald worden dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

5. Verzoekende partij merkt op dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling doordat haar niet de vereiste zorgen zouden toegediend kunnen worden en zij aldus aan een ontierende behandeling blootgesteld zou worden.

Evenmin zou er sprake zijn van een sociaal vangnet waar verzoekende partij op zou kunnen terugvallen en zou verzoekende partij niet in de mogelijkheid zijn om financieel op te komen voor de kosten die hier bij ontstaan.

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat in deze zin het Europees voor de Rechten van de Mens reeds geoordeeld heeft dat vreemdelingen die onder een verwijderingsmaatregel vallen, zich niet kunnen beroepen op het verder verkrijgen van bijstand en medische zorgen die hen worden verleend. Het feit dat een belangrijke degradatie van de situatie ondervonden zou kunnen worden, is op zich niet voldoende om een schending van het artikel 3 van het EVRM met zich mee te brengen en dat, behoudens uitzonderlijke gevallen, dezelfde bepaling geen verplichting doet ontstaan in hoofde van een toetredende staat om de verschillen in beschikbaar behandelingsniveau tussen deze staat en het land van herkomst van de vreemdeling te verzachten'.¹⁶

In dezelfde zin, het feit dat de situatie van de betrokkene minder gunstig zou zijn in diens land van herkomst dan in het land waar zijn medische kosten ten laste genomen worden, is niet bepalend in de zin van artikel 3 van het EVRM.¹⁷

Bovendien is er slechts sprake van een onmenselijk behandeling wanneer de onderworpen behandeling een zekere graad van ernst bereikt.

Het begrip van onmenselijke of vernederende behandeling is beschreven door de rechtsleer in de volgende termen.¹⁸

"De intensiteit van het leed dat wordt toegebracht, dient niet alleen om de drie concepten van artikel 3 te onderscheiden. Het draagt ook bij om de reikwijdte van artikel 3 als geheel te bepalen. Volgens vaste rechtspraak moet deze mishandeling binnen de werkingssfeer van artikel 3 vallen en moet zij een minimum aan ernst bereiken".¹⁹ (vrije vertaling)

"Aangezien de drempel van toepasbaarheid van artikel 3 zich op het lagere niveau van vernederende behandeling bevindt, vereist de rechtspraak vernedering en degradatie op een relatief hoog niveau." ²⁰ (vrije vertaling)

In dit perspectief is het niet genoeg dat de behandeling eenvoudig "oneerbaar of laakbaar" zou zijn of dat het "onaangename aspecten"²¹ betreft, of zelfs dat het "onwettig"²² zou zijn.

Het is overduidelijk dat de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt niet de graad van ernst bereikt die een onmenselijk en vernederende behandeling uitmaakt.

Verzoekende partij toont niet afdoende individueel aan dat er sprake zou zijn van dergelijke omstandigheden in haar situatie.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 wel gewag maakte van een "slechte medische toestand", maar dat dit verder uitgewerkt diende te worden en dat er op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend zou worden dat ook daadwerkelijk gebeurde. Het komt gepast voor om aan te geven dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van medische redenen tevens verworpen werd door verwerende partij vermits de arts-adviseur van verwerende partij meende dat de zorgen en noodzakelijke opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Concreet stelt de bestreden beslissing in dit verband: "Betrokkene legt bij onderhavige aanvraag geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor haar omwille van de medische problematiek onmogelijk is om te reizen en (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 19.03.2018 inderdaad een aanvraag art. 9ter indiende, doch deze aanvraag werd op 02.05.2018 ongegrond bevonden. De medische elementen werden bijgevolg reeds uitvoerig onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter maar niet weerhouden. Verder beweert betrokkene dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene Russische medische attesten voorlegt. Betrokkene bewijst hiermee dat zij reeds een medische problematiek had in haar land van herkomst en daar ook voor opgevolgd werd. Aangezien betrokkene pas eind 2017 naar België kwam, kunnen wij dus stellen dat zij toch iemand in haar land van herkomst moet hebben gehad die een eventuele verzorging van betrokkene op zich nam. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat geen bewijzen van het tegendeel voorlegt. Ook hier geldt het weer dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere vermelding dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

In ieder geval zijn de omstandigheden die verzoekende partij aanvoert om haar precaire medische situatie aan te voeren niet van een dergelijke aard dat dit als buitengewone omstandigheden aanzien kan worden die een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België zouden toelaten.

6. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²³

7. Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing

houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat

de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.²⁴

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat verwerende partij in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden heeft.²⁵

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]”

Het blijkt dat verzoekende partij deze vaststelling zelfs niet betwist in het door haar neergelegde verzoekschrift en derhalve kon de bestreden beslissing geldig beslissen dat

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”.

2.3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)”

Op 18 december 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 3 mei 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

De Raad ziet niet in hoe verzoekster dienstig de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan inroepen tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever immers een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekster heeft zelf ook twee verschillende aanvragen ingediend.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid

vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Hieruit volgt dat in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite formeel is gemotiveerd.

Verzoekster werpt op dat het zeer moeilijk is om te begrijpen waarom zij 30 dagen krijgt om het land te verlaten.

In dit verband kan worden gewezen op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet volgt dat vreemdelingen aan wie bevolen wordt om het grondgebied te verlaten daartoe in de regel een termijn van 30 dagen wordt toegekend. Op verzoek kan deze termijn worden verlengd en op grond van de in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen kan deze termijn ook worden verminderd.

Nu uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet volgt dat vreemdelingen aan wie bevolen wordt om het grondgebied te verlaten daartoe in de regel een termijn van 30 dagen wordt toegekend, ziet de Raad niet in waarom het voor verzoekster zeer moeilijk te begrijpen is waarom zij een termijn van 30 dagen krijgt om het grondgebied te verlaten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

2.3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen

aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.5. In haar aanvraag van 18 december 2017 heeft verzoekster het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- een terugkeer naar het land van herkomst is zeer moeilijk omdat het ganse gezin in België verblijft;
- zij heeft geen familieleden in haar land van herkomst die haar in geval van een terugkeer effectief kunnen helpen;
- haar gezondheidstoestand is zeer slecht, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet zal worden ingediend;
- zij heeft geen financiële middelen in haar land van herkomst om daar te wachten tot de Belgische autoriteiten een beslissing nemen over haar aanvraag, zij was al lang ten laste van het gezin van haar dochter en kreeg in Rusland enkel maar een klein pensioen;
- zij heeft niemand in haar land van herkomst om voor haar te zorgen;
- zij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is en dat de kern van haar privé- en gezinsleven zich momenteel in België bevindt;
- haar schoonzoon werkt als zelfstandige en heeft voldoende inkomsten om te vermijden dat het gezin ten laste van de sociale zekerheid zou vallen.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Inzake verzoeksters dochter (en schoonzoon) wordt opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In dit verband wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Betrokkene verwijst naar het feit dat haar dochter, mevrouw H. N. (...), en haar schoonzoon, de heer G. G. (...), de Belgische nationaliteit hebben en zij beroept zich hierdoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar dochter en diens gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verderop dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er opgemerkt dat haar dochter er voor koos om zonder betrokkene naar België te reizen en betrokkene opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Zo kwam haar dochter in 2007 naar België terwijl betrokkene pas eind 2017 naar België is gekomen. Betrokkene leefde aldus 10 jaar gescheiden van haar dochter zodat er niet dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM

3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de eerste bestreden beslissing wordt in essentie overwogen dat een terugkeer naar het land van herkomst om vandaar een aanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren houdt slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, wat niet wil zeggen dat verzoekster definitief zal worden gescheiden van haar dochter en het gezin van haar dochter.

Verzoekster werpt op dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor haar zeer moeilijk is omwille van het feit dat haar volledige gezin in België woont en zij geen familieleden in haar land van herkomst heeft die haar kunnen helpen in geval van een terugkeer. Verzoekster voert aan dat haar gezondheidstoestand zeer slecht is en zij geen financiële middelen heeft om in haar land van herkomst te wachten tot de Belgische autoriteiten een beslissing nemen over haar aanvraag. Verzoekster werpt

op dat zij al lang ten laste van het gezin van haar dochter was, zij in Rusland slechts een klein pensioen kreeg en haar schoonzoon voldoende inkomsten heeft. Verzoekster stipt aan dat de kern van haar privé- en gezinsleven zich in België bevindt. Verzoekster werpt op dat met het hiervoor vermelde elementen geen rekening werd gehouden en haar terugsturen naar Rusland strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betwist niet dat *“haar dochter in 2007 naar België (kwam) terwijl betrokkene pas eind 2017 naar België is gekomen”* en zij *“aldus 10 jaar gescheiden (leefde) van haar dochter”*.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat zij in haar aanvraag aangaf dat zij geen financiële middelen heeft om in afwachting van een verblijfsaanvraag in haar land van herkomst te verblijven en zij onvoldoende financiële middelen heeft om haar medische behandeling te financieren.

De gemachtigde heeft in de eerste bestreden beslissing immers als volgt overwogen:

“Verder verklaart betrokkene dat zij geen financiële middelen heeft in het land van herkomst om daar te wachten tot de Belgische autoriteiten een beslissing nemen over haar aanvraag aangezien zij slechts over een klein pensioen beschikt. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij tevens verklaart dat zij in haar land van herkomst reeds lang ten laste was van het gezin van haar dochter. Deze verklaring staft zij door het voorleggen van documenten waaruit blijkt dat haar schoonzoon, die als zelfstandige werkt, op regelmatige basis geld heeft overgemaakt. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat het gezin van haar dochter haar niet (tijdelijk) verder ten laste kan nemen door opnieuw op regelmatige basis geld over te maken.”

Verzoekster beperkt zich in essentie tot een loutere herhaling van wat zij in haar machtigingsaanvraag heeft uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, met name dat zij *“verklaart dat zij in haar land van herkomst reeds lang ten laste was van het gezin van haar dochter”* en zij *“(d)eze verklaring staft (...) door het voorleggen van documenten waaruit blijkt dat haar schoonzoon, die als zelfstandige werkt, op regelmatige basis geld heeft overgemaakt”* en zij *“geen bewijzen voor(legt) dat het gezin van haar dochter haar niet (tijdelijk) verder ten laste kan nemen door opnieuw op regelmatige basis geld over te maken”* te ontcrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt verzoekster geenszins de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Verzoekster werpt op dat zij niemand heeft in haar land van herkomst om voor haar te zorgen en er in haar land van herkomst geen enkel sociaal vangnet voor haar is.

De gemachtigde heeft hierover in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Verder beweert betrokkene dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene Russische medische attesten voorlegt. Betrokkene bewijst hiermee dat zij reeds een medische problematiek had in haar land van herkomst en daar ook voor opgevolgd werd. Aangezien betrokkene pas eind 2017 naar België kwam, kunnen we dus stellen dat zij toch iemand in haar land van herkomst moet hebben gehad die een eventuele verzorging van betrokkene op zich nam. Opnieuw dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen van het tegendeel voorlegt. Ook hier geldt weer dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere vermelding dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

In essentie beperkt verzoekster zich opnieuw tot een loutere herhaling van wat zij in haar machtigingsaanvraag heeft uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hierover te ontcrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt verzoekster geenszins de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Verzoekster betwist niet dat haar medische problematiek reeds bestond in haar land van herkomst en zij hiervoor reeds in haar land van herkomst werd behandeld.

Door in essentie te herhalen wat zij in haar machtigingsaanvraag heeft uiteengezet maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt opgemerkt dat deze op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht als de eerste bestreden beslissing en dat zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt van 3 mei 2018. Daarin staat het volgende te lezen:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

-> betrokkene heeft geen minderjarige kinderen

2) Gezin- en familielevens:

-> De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Uit de eerste bestreden beslissing en uit deze synthesesnota blijkt dat voor het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levensende nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *“andere uitzonderlijke gevallen”* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfiend dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

In verband met de medische problematiek van verzoekster motiveert de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene verklaart tevens dat zij een medische problematiek heeft en dat een aanvraag art. 9ter binnenkort zal worden ingediend. Betrokkene legt bij onderhavige aanvraag geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor haar omwille van de medische problematiek onmogelijk is om te reizen en (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot- verblijf in te dienen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 19.03.2018 inderdaad een aanvraag art. 9ter indiende, doch deze aanvraag werd op 02.05.2018 ongegrond bevonden. De medische elementen werden bijgevolg reeds uitvoerig onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter maar niet weerhouden. Verder beweert betrokkene dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene Russische medische attesten voorlegt. Betrokkene bewijst hiermee dat zij reeds een medische problematiek had in haar land van herkomst en daar ook voor opgevolgd werd. Aangezien betrokkene pas eind 2017 naar België kwam, kunnen we dus stellen dat zij toch iemand in haar land van herkomst moet hebben gehad die een eventuele verzorging van betrokkene op zich nam. Opnieuw dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen van het tegendeel voorlegt. Ook hier geldt weer dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere vermelding dat zij in het land van herkomst niemand heeft om voor haar te zorgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoekster voert aan dat haar gezondheidstoestand zeer slecht is, zij stipt aan dat haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard en zij geen financiële middelen heeft om in haar land van herkomst te wachten tot de Belgische autoriteiten een beslissing nemen over haar aanvraag. Verzoekster werpt op dat zij al lang ten laste van het gezin van haar dochter was, zij in Rusland slechts een klein pensioen kreeg en haar schoonzoon voldoende inkomsten heeft. Zij voert aan dat zij geen financiële middelen heeft om de hoge medische kosten in het land van herkomst te dragen. Tevens verwijst verzoekster naar haar medische problematiek, zijnde diabetes type II, arteriële hypertensie en de andere aandoeningen vermeld in de toegevoegde medische documenten. Zij stipt aan dat zij een levenslange medische behandeling nodig heeft en wat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid van de behandeling betreft het “in Georgië” zeer moeilijk is om het nodige te krijgen. Verzoekster laat gelden dat zij niemand heeft in haar land van herkomst om voor haar te zorgen en er geen sociaal vangnet is voor haar in haar land van herkomst. Verzoekster werpt op dat met het hiervoor vermelde geen rekening werd gehouden en haar terugsturen naar Rusland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster betwist niet dat zij “bij onderhavige aanvraag geen medische attesten voor(legt) waaruit zou blijken dat het voor haar omwille van de medische problematiek onmogelijk is om te reizen”.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt heeft de gemachtigde haar medische problematiek wel degelijk in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissingen. De gemachtigde verwijst in dat verband naar de beslissing van 2 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoekster ongegrond werd bevonden en hij stelt vast dat “(d)e medische elementen werden bijgevolg reeds uitvoerig onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter maar niet weerhouden.” De beslissing van de gemachtigde van 2 mei 2018 en het advies van de arts-adviseur van 30 april 2018 waarnaar deze beslissing verwijst, bevinden zich in het administratief dossier. Uit deze beslissing van 2 mei 2018 blijkt dat de arts-adviseur de aangehaalde medische elementen heeft geëvalueerd en heeft geconcludeerd dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Rusland en verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Verzoekster betwist op geen enkele wijze dat zij zich thans op dezelfde medische problematiek beroept als diegene waarop zij haar machtigingsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gesteund, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat “(d)e medische elementen werden bijgevolg reeds uitvoerig onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter maar niet weerhouden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een synthesenota bevindt van 3 mei 2018 waarin het volgende wordt overwogen:

“3) Gezondheidstoestand:

-> betrokkene legt Russische medische attesten voor. Aangezien betrokkene pas eind 2017 naar België is gekomen, moet zij toch enige medische hulp of bijstand hebben gekregen in haar land van herkomst. Bovendien is, zoals reeds gesteld, betrokkene pas zeer recent naar België gekomen. Hierdoor blijkt dat haar medische toestand haar niet belet om te reizen. De medische elementen werden bovendien reeds behandeld in de aanvraag 9ter, dewelke ongegrond werd bevonden.”

Uit de eerste bestreden beslissing en uit deze synthesesnota blijkt dat voor het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster en haar mogelijkheid tot reizen.

Bovendien wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest nr. 211 683 van 26 oktober 2018 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 2 mei 2018 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden heeft verworpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET